

TAIMITARHA-
MURHAT

KUOLEMA

KÄY KYLÄSSÄ

CARIN
HJULSTRÖM

TAMMI

CARIN HJULSTRÖM:

Pikku murha vain (2020, suom. 2024)

Vain pisara verta (2021, suom. 2024)

Yksi ruumis liikaa (2022, suom. 2025)

Kun luminen on maa (2022, suom. 2025)

Kuolema käy kylässä (2023, suom. 2026)

CARIN
HJULSTRÖM

KUOLEMA
KÄY
KYLÄSSÄ

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos
Ruotsinkielinen alkuteos *Med döden som gäst* ilmestyi Ruotsissa 2023.

© 2023 Carin Hjulström by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos © Nina Mäki-Kihniä ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7359-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Prologi

Aram rakasti bussikuskin työtä. Linja-auto oli hänen kiiltävä haarniskansa, ja sen ratissa hänellä oli tärkeä tehtävä, josta hän oli ylpeä ja iloinen. Erityisen mukavaa työ oli näin kesäaamuna, kun aurinko nousi horisontin takaa ja yökaste kohosi vainioilla ja niityillä hiljaksen hiipiväksi sumuksi. Aamun hauras valo leikitteli tammen ja koivun hennoilla lehdillä. Oltiin päivän ensimmäisellä reittikiertoa. Tie mutkitteli Säbyholmista Ådö-Lagnöhön eli itään kohti aurinkoa. Aurinkolasienkin läpi valo häikäisi välillä niin, ettei tietä nähnyt, ellei silmiä varjostanut kädellä. Kulkijoita ei ollut, ei liioin Ådön bussiin tulijoita. Tammsvikin jälkeen tielle hyppäsi metsäkauris, mutta kun Aram jarrutti, eläimen valkoinen peräpeili vilkahteli jo kaukana niityllä. Alamäessä Verkavikenin liittymässä oli yliajetun mäyrän mustavalkoisia turkinkappaleita.

Aram saapui Ådön kääntöpaikalle ja odotti siinä hetken ennen kuin lähti paluumatkalle Bron keskustaan. Tähän suuntaan ajettaessa aurinko jäi selän taakse eikä paistanut silmiin. Oli mukavaa, kun näkyvyys parani. Hackholmssundissa kyytiin nousi nuori nainen, joka istui bussin perälle. Seuraavaltakin pysäkiltä tuli matkustajia. Moni muukin kuin minä aloittaa päivänsä varhain, Aram ajatteli. Näin hienoina aamuina ei ole vaikea nousta aikaisin. Toista se on talvella, kun pimeys, kylmyys,

lumi ja jäätävä sade tekevät aamuvuorosta kuin rangaistuksen. Tämä taasen on lähestulkoon jumalallinen luontoelämys, hän ajatteli ihaillessaan kumpuilevia laidunmaita ja kukkivilla ojan-pientareilla korkeuksiin kohoavia ylväitä lehtipuita. Ja entäpä auringossa kimmeltävä Mälaren, joka tuon tuostakin pilkisti kasvillisuuden välistä! Niin idyllistä, hän hymyili itsekseen. Muutaman sekunnin kuluttua hän kuitenkin äkkäsi jotain, mikä ei sopinut tunnelmaan. Ojassa oli polkupyörä, ja korkeassa vihreässä heinikossa pilkotti jotain sinivalkoista. Aram ei hahmottanut, mikä se oli, ja hetken epäroityään hän päätti jarruttaa. Hän pysäytti bussin ja peruutti, jotta sai ajoneuvon pientareelle oikeaan kohtaan. Yksi matkustajista hermoili myöhästytvänsä junasta, mutta Aram huiskautti kättään vastalauseelle, avasi etuoven ja astui alas kuskin paikalta. Hän käveli pientareella varuillaan ja hyppäsi ojan yli korkeaan heinikkoon. Kärpäset ja paarmat surisivat, ja mustat linnut mekastivat männylatvassa. Maassa makasi ihminen – nuori mies. Hän oli mahallaan, aivan paikallaan.

”Hei! Hei, mikä on?” Aram kysyi epävarmana.

Ei vastausta. Hän kyykistyi vähän matkan päähän. Jokin kärpästen kiivaassa pörinässä ja ruumiin asennossa sai hänet pitämään etäisyyttä.

”Hei! Oletko sinä hengissä?”

Hetken epäroityään hän painoi vastahakoisesti kaksi sormea miehen kaulalle ja etsi pulssia, mutta sitä ei tuntunut. Ruumis näytti vahingoittumattomalta, mutta polkupyörä oli vääntynyt aivan mutkalle.

Bussin matkustajat tuijottivat kauhistuneina ulos ikkunoista. Jotkut halusivat tulla katsomaan, mutta Aram komensi kaikkia pysymään autossa. Hermostuneena mutta päättäväisenä hän palasi kuskin penkille. Hän näppäili bussikeskuksen numeron, kertoi tapahtuneesta ja noudatti kehotusta hälyttää poliisit paikalle. Hän veti syvään henkeä ennen kuin kääntyi matkustajiensa puoleen.

”Valitettavasti emme voi jatkaa matkaa. Teidän pitää odottaa seuraavaa bussia tai ottaa taksi. Tuolla on mies kuolleenä.”

Kun hän laittoi mikrofonin pois, hän huomasi käsiensä tärisevän.

1. luku

Kaksikymmentä tuntia aiemmin

Siri Ehrensward katseli hieman murheellisena ympärilleen ahtaaksi rakennetussa pienessä keittiössä. Hänen 28-vuotias veljenpoikansa Anton keskittyi säätämään taittomittaa, kunnes se lopulta vaappui pitkänään keittiönpöydän päällä. Pöytä mahtui juuri ja juuri tiskipöydän ja työtason väliin keskelle huonetta. Ilmassa leijui yhä aamukahvin tuoksu, ja tiskialtaassa oli tiskausta odottavia aamiaisastioita ja leikkuulauta, jossa oli juuston ja kurkun jämiä.

”Kai pistetään hela hoito uusiksi ja freesiksi?” Anton sanoi.

Siri huokaisi.

”Ei se mitään auta. Keittiö on ahdas, vaikka kalusteet vaihdettaisiin.”

”Siinä tapauksessa taloa on *pakko* laajentaa. Ei siitä pääse yli eikä ympäri”, Anton jatkoi.

Siri nyökkäsi.

”Olen samaa mieltä, mutta rakentaminen on järjettömän kallista. Taimitarha on sinun omistuksessasi, mutta tietääkseni sinulla ei ole säästöjä. Ellet sitten piilottele salatiliä jossakin?”

”No en, kuten tiedät. Entä sinä?”

Kahvinkeitin nakshti sammuksiin. Siri huuhtoi koneen lasikannun, ennen kuin laitto sen takaisin paikoilleen.

”Valitettavasti minun rahani ovat kiinni Östermalmin suuressa huoneistossa.”

Anton äännähti mietteläänsä.

”Mikset myy sitä? Eikö olisi jo aika?” Anton letkautti huolettomasti vaikka tiesikin puheenaiheen tulenaraksi.

Siri huokaisi.

”Tavallaan, mutta se on iso päätös. En tiedä, olenko vielä valmis. Sitä paitsi sen arvo kasvaa, mitä kauemmin pidän siitä kiinni.”

”Oletko siis rikas?” Anton jatkoi, ja samaan aikaan hänen kännykästään kuului kilahdus.

”Jos myyn asunnon – sitten kyllä. Muuten en. Näyttelijän-palkka on pikemminkin vitsi kuin kunnon korvaus työstä. Minun täytyy muuten tehdä töitä syksyllä, jos haluan pitää kiinnitykseni teatterilla.”

Anton nyökkäsi, ja hänen yleensä niin valoisa olemuksensa synkeni. ”Niin, töitä täytyy tehdä, kyllä minä sen tajuan, mutta täytyykö sinun tehdä niitä arkkisika Egil Borgin kanssa.”

Siri laittoi käsivarret puuskaan rinnalle ja nojasi mielenosoituksellisesti taaksepäin vanhan kylmäkomeron oveen.

”*Arkkisika* sattuu olemaan pomo Dramatenilla, missä minulla on yhä vakituinen kiinnitys. Lisäksi hän on ostanut esitysoikeudet brittiläiseen menestysnäytelmään, jonka hän ohjaa ja jossa minä näyttelen pääosaa. En voi kieltäytyä, se olisi ammatillinen itsemurha. Sitä paitsi siitä tulee hieno paluu näyttämölle.”

”*Siitä tulee hieno paluu näyttämölle*. Sanat suoraan äijän itsensä suusta, ellen väärin arvaa? Hän särki sydämesi. En tajua, miksi lasket sen ukon taas lähellesi.”

Siri pudisti huomaamattaan päätään ja väisteli Antonin katsetta. Kysymys osui arkaan paikkaan.

”Näen tilanteen vähän toisin. Osaan erottaa työroolini muista asioista. Oli miten oli, voisi olla käytännöllisempää, että asun kaupunkiasunnolla niinä viikkoina, kun olen teatterilla.”

Anton muuttui kalpeaksi kuin lakana ja näytti aidosti murtuneelta.
"Ethän vain aio hylätä meidän juttua, Säbyholmin viherpeukaloita? Ja... minua?"

"Älähän nyt! Ei ole hylkäämistä, jos yövyn pari yötä viikossa kaupungissa. Et sinä ole lapsi."

Anton yskähti.

"En niin, mutta... En tykkää siitä."

Siri otti pari askelta eteenpäin ja kahmaisi veljenpoikansa halaukseen. Anton oli ensin vastahakoisen jäykkä mutta rentoutui hetken kuluttua.

"Meillä on yhteinen yritys. En tietenkään hylkää taimitarhaa tai sinua. Uskothan sen? En ole lähdössä minnekään. Ei tarvitse olla huolissaan", Siri sanoi silitellen Antonin selkää.

"Silti tarvitaan isompi keittiö. Lupaen hakea sinut joka ilta kaupungilta, jos myyt kaupunkikämpän ja tehdään keittiöremontti...", Anton mumisi Sirin sylissä.

Siri haroi sormillaan Antonin pörröisiä hiuksia.

"Mietihän nyt: ettäkö ajaisit edestakaisin kaupungin ja Säbyholmin väliä? Ei kuule, väsähtäisit jo ensimmäisellä viikolla. Ja siitäkös soppa syntyy, jos minä maksan sinun kiinteistösi laajenuksen. Kirjoissa ja kansissa lukee omistajan viivalla sinun nimesi. Minun pitäisi ostaa kiinteistöstä siivu itselleni, ja ne ovat kamalan mutkikkaita juttuja."

Antonin kännykkä kilahti taas. Hän puuskahti, irrottautui Sirin halauksesta ja heilautti taittomittaa niin turhautuneena, että se oli vaarallisen lähellä mennä poikki.

"Haluan tuon seinän tuosta huitsiin, kuistille lasituksen ja tähän jättikeittiön, jossa on paljon työtasoja ja tilaa suurelle pöydälle, johon mahtuu iso liuta ihmisiä."

"Tiedän, ja olen samaa mieltä. Se olisi ihanaa sekä teoriassa että todellisuudessa."

Anton osoitteli innostuksissaan eri suuntiin.

"Mitä jos kumminkin löytyisi puuseppä, joka voisi panna töpinäksi jo tänä kesänä? Keittiö olisi valmis elokuun lopulla, ja sitten

järjestettäisiin kunnon rapukekkerit, ja kaikki mahtuisivat sisälle, jos vaikka sataa kaatamalla.”

Siri pudisteli päätään Antonin lapsekkuudelle.

”Kuka puhuikaan siihen tapaan, että on lähdössä reissuun tänä kesänä? Etkö se ollutkin sinä?” Siri sanoi lempeästi.

”Ai niin. Aivan.”

Pitkäksi aikaa tuli hiljaista.

”Mikään ei ilahduttaisi minua enempää kuin se, jos te kaksi tulettekin toisiin ajatuksiin”, Siri jatkoi.

”Emme me tule”, Anton sanoi päättäväisesti.

”Onko järjestelyjä jo tehty?” Siri kysyi.

Antonin katse vaelsi epävarmana.

”Itse asiassa lentoliput varataan nyt viikonloppuna.”

”Tiedäthän, mitä mieltä olen...”

”Älähän nyt! Minä päätän omista asioistani!” Anton ärähti.

”Tiedän, mutta se on vaarallista seutua, ja ymmärräthän, miten suurella todennäköisyydellä joudut pettymään?”

”Siinäpä sitten petyn! Luuletko, etten pettynyt silloin, kun äidistä ja isästä ei enää ikinä kuultu eivätkä he tulleet takaisin kotiin? Parempi, että saa tietää edes jotain!”

”Mutta Kilimanjarolle? Tajuatko, miten vaikeaa on etsiä yli kaksikymmentä vuotta vanhaa jälkeä jossain kaukaisessa maassa? Sitä paitsi riittävätkö reissuun tosiaan ne palkintorahat, jotka voitit laukkakilpailuissa? Kai Björn saa summasta oman osuutensa?”

”Tietty. Se viisikymmentä tuhatta kruunua jaettiin kimpassa. Minulle puolet, Cecilialle ja Björnille kumpaisellekin neljännes. Eli Cecilialla ja minulla on matkakassassa yhteensä kolmekymmentäseitsemän ja puoli tuhatta kruunua.”

”Ja paljonko lentoliput maksavat?”

”Meno-paluu sellaiset neljätoista tonnia.”

”Per henkilö?”

”Niin tietysti.”

”Siinä tapauksessa pelkkiin lentoihin uppoaa jo kaksikymmentäkahdeksan tuhatta. Jäljelle jää enää yhdeksän ja puoli tuhatta.”

”Argh, mitä negailua! Tansaniassa on tosi halpaa”, Anton yritti, mutta taas kännykkä ilmoitti tekstiviestistä. Hän otti puhelimen ja avasi viestin.

”Kuka viestittää koko ajan?”

”Ei kukaan”, Anton sanoi jurosti. ”Yksityisasia. Yksi kaveri vaan...”

Siri kuikuili Antonin olan yli, mutta Anton laittoi puhelimen pois ja vaihtoi vikkellästi puheenaihetta. ”Oletko menossa illalla latojuhliin Ådöhön?”

”Saatan mennäkin, kyläläisten puheista huolimatta. Ilmeisesti myös Gulli on menossa. Ja Elsebeth. Mutta hän ei ole tyytyväinen tilanteeseen, se on tullut selväksi.”

”Kanttori-Elsebeth? Liekö se nainen ollut ikinä tyytyväinen mihinkään?”

”On toki. Mutta hän on pettynyt. Kuntahan lupasi, että kotiseutuyhdistys saa ostaa vanhan ladon muodollisella pikkusummalla ja perustaa sinne koko tienoota kiinnostavan kotiseutupihan. Mutta sitten paikka myytiinkin Upplands-Bron rikkaimmalle miehelle. Onhan se vähän merkillistä.”

”Vaana eipä sitä joka päivä kutsuta suuriin bileisiin, joissa tarjotaan kokonaisuena grillattua lammasta ja possua sekä ilmaista viinaa. Ja coverbändi soittaa ja saa tanssia. Kyllä kiitos ja viis siitä, kuka tarjoaa.”

Siri kohotti kulmakarvojaan ja hymähti.

”Minua kiinnostaa, mitä talovanhukselle on tehty. Paikallislehden mielipidepalstalla huhutaan, että sinne on tehty luksusremontti ihan viimeisen päälle. Mutta nyt, hyvä mies, takaisin todellisuuteen. On putiikin avaamisaika.”

”Joo, joo, tiedetään! Olen jo laittanut mullat isoihin ja keskikokoisiin ruukkuihin. Mitä kasveja laitetaan tänään?”

Siri nosti sormensa mietteliäänä leukaansa vasten ja ajatteli ääneen:

”Toimiva setti voisi olla... orvokkeja, kaunokaisia, kesäbegoniaa, murattia ja ehkä hopeavillakkoa. Ota myös muutama

pelakuu, ne tuovat istutuksen keskelle vähän korkeutta. Lado kaikki työtasolle.”

”Okei, pomo, hoituu! Sen jälkeen kastelen. Kasvihuone kii-vuu auringonpaisteella valtavan nopeasti. Ulkona on jotain sata astetta. Pitäisikö kattoluukkuja avata enemmän?”

”Luultavasti, ja nyt kun yötkin ovat lämpimiä, ei haittaa, vaikka ne unohtuisivat illalla auki. Käytkö muuten katsomassa, etteivät etanat ole lehtikaalien kimpussa?”

Anton lupasi käydä. Tämän vuoden uutuuskokeilu oli lehtikaali. He povasivat sille kovaa kysyntää, koska lehtikaalista oli tullut kaikkien suosikki ja siitä valmistettiin niin pestoa, paahdettuja sipsejä kuin viherpirtelöitä. Jo maaliskuun lopulla Siri ja Anton olivat istuttaneet monta sataa lehtikaalinsiementä keskikokoisiin ruukkuihin. Elokuussa he toivoivat myyvänsä ne viidenkymmenen ja kahdeksankymmenen kruunun hintahaitarilla koon mukaan. Isohkosta kaalista saisi satoa heti syötäväksi, ja taimi tekisi uusia lehtiä varmasti jouluun asti. Lehtikaalit olivat verrattomia siinäkin mielessä, että ne kasvoivat miltei silmissä, kunhan niitä kasteli ja kitki.

”Miksi tappajaetanankin pitää rakastaa lehtikaalia?” Anton voihkaisi, kun hän huomasi kähärissä kasveissa pitkiä limavanoja.

”Koska elämä taimitarhalla olisi liian helppoa, ellei meillä olisi esteitä ylitettäväksi. Sopiva määrä vastuksia on hyväksi kehitykselle”, Siri sanoi ja yritti kuulostaa siltä kuin uskoisi siihen itsekin.

He olivat kokeilleet monia eri vaihtoehtoja etanoiden torjuntaan. Oli tarjottu vadilta olutta, jonka tuoksun väitettiin houkuttavan etanoita. Oli valmistettu kotitekoisia satimia kanaverkosta ja täytetty ne kuolleilla espanjansiruetanoilla ja rautasulfaattipelleteillä, jonka pitäisi kuivattaa limaiset eläimet hengiltä. Mutta vain keinoista brutaalein oli tehokas: jokaiselta etanalta piti yksinkertaisesti leikata pää poikki.

Taimitarhan kasvateille katalin konna oli kuitenkin metsäkauris, ja erityisen haastava tilanne oli syksyisin ja keväisin.

Kesällä eläimet eivät käyttäytyneet kovinkaan tungettelevasti, ehkä siksi, että metsässä ja peltomailla oli tarjolla riittävästi herkkuja. Keväällä Anton oli ehdottanut toistakin uutuutta – auringonkukkien viljelyä ruukussa avomaan sijasta. Auringonkukansiementen hankintakustannukset olivat vähäiset, ja taimet saatiin nopeasti parin sentin mittaan.

”Kaikki pikkulapset mankuvat kotiväeltään auringonkukkaa. Minäkin muistan, kun päiväkodissa kylvettiin siemeniä. Pienenä ei jaksanut istua kuukausikaupalla odottamassa, milloin mullasta pilkistää olematon vihreä karva. Tenavat tahtovat tuloksia ja äkkiä sittenkin. Auringonkukasta tulee iso, ja se kasvaa nopeasti. Auringonkukat, taattu menestys.”

Siri oli oppinut, että Anton pani parastaan ja oli ahkera, kunhan sai toteuttaa myös omia ideoitaan eikä joutunut pakertamaan pelkästään pakollisten tehtävien parissa.

”Toki. Kokeillaan. Kunhan valmistelet ruukut ja kitket kaikki maahan istutettavat. Minun selkäni ei kestä, jos istun polvilla tai kyykistelen liian pitkiä aikoja.”

”Ei se mitään. Täältä tulee mullan ja rikkaruohojen kuningas”, Anton julisti.

Siri oli istuttamassa kasveja kahteen suureen, kiiltävän tummanvihreään keramiikkaruukkuun, kun kasvihuoneeseen saapui kolmekymppinen mies, joka ei sopinut miljööseen. Hän oli pukeutunut trendikkääseen vaaleaan pukuun: kapealahkeiset, vähän liian lyhyet housut, tyköistuva vaaleansininen paita ja irtotakki, jalassa loaferit muttei sukkia, rintataskussa paidan väriin sointuva kuviollinen silkkiliina. Puolipitkät tummat hiukset oli kammattu päätä pitkin taaksepäin. Hetken aprikoituaan mies otti aurinkolasit pois nenältään.

”Hei... Minut lähetettiin hakemaan täältä isoja ruukkuja, joissa on kukkia”, hän sanoi ja hymyili imartelevasti Sirille.

”Tehtiinkö tilaus etukäteen?”

”Etukäteen? Ai helkkari. Olisiko pitänyt? Sain vain käskyn tulla ostoksille. En tiedä sen enempää”, mies sanoi ja katseli

Siriä tarkkaan, ja samalla hänen huulilleen nousi pieni hymy.
”Olet tutun näköinen.”

Siri ei ollut enää tottunut siihen, että hänet tunnistettiin, joten hän tunsi olonsa vaivaantuneeksi.

”No jaa. Sellaista sattuu...”, hän sanoi ympäripyöreästi.

Mies hymyili avoimemmin, aidommin, ja katsoi Siriä uteliaana vielä tarkemmin.

”Ettet vain asuisi Östermalmilla?”

”En tällä hetkellä. Mutta asuin siellä monta vuotta.”

”Saattaa olla, että muistan sinut sieltä. Toisaalta olet samannäköinen kuin yksi hahmo yhdessä elokuvassa, jota jäin tuijottamaan tässä eräänä iltana. Hm, mikä se taas olikaan... Niin joo, kuningatar Kristiina!”

Siri hymyili jäyhästi.

”Se saattaa pitää paikkansa.”

”Oliko se Ingmar Bergmania? Ai että kun Bergman kouraisee joskus syvältä. Siis sielunpohjasta asti!”

Siri salasi taitavasti sisäisen hymynsä.

”Ei, ei se ollut Bergmanin. Mutta totta, hänellä on hienoja teoksia.”

”Näyttelit kumminkin sitä kuningatarta?” mies jatkoi ja työnsi leukaansa uteliaana eteenpäin samalla, kun suki otsalle valahtaneita, kiiltäviä hiussuortuvia.

Siri empi miettiessään, millaisella vastauksella puheenaiheesta pääsisi nopeimmin eroon.

”Minähän se...”

”*Arvasin!* Ajattelin heti, että tässä meillä on tunnettu näyttelijä tai sitten naapurini Östermalmilta viereisestä rappukäytävästä...”

”Täällä sitä tosiaan ollaan. Tarvitset siis isoja ruukkuja”, Siri sanoi tehdäkseen lopun julkispuheista.

”Ai niin, helkkari. Jep. Sitä varten tulin. Järjestämme Ådön ladolla avajaisjuhlat tänä iltana. Kaikki lähiseudun asukkaat on kutsuttu mukaan. Säbyholmilaiset, smidöläiset ja ådöläiset.

Sisäänkäynnille tarvitaan kuulemma kaksi komeaa ruukkua. Mitä isompia, sen parempi!”

Siri nyökkäsi ja osoitti kahta vihreää ruukkua, joita hän oli työstänyt sivupöydällä.

”Jotain tällaista?”

Mies, joka oli vuodenaikaan nähden poikkeuksellisen päivetynyt ja hikoili enemmän kuin lämpötilan perusteella olisi syytä, katseli ruukkuja skeptisen oloisena.

”Eikö isompia ole?”

Siri kohotti kulmakarvojaan.

”Kaksin verroin isompiakin löytyy. Mutta kestää puolisen tuntia, jos alan laittaa niitä kuntoon.”

”Ei se mitään. Menen autoon ja teen töitä odotellessani.”

”Mitä kasveja haluatte, ja mitä se saa maksaa?” Siri kysyi.

”Sillä ei ole mitään merkitystä. Mahdollisimman isoa ja komeaa. Kunhan vain mahtuvat Porscheen”, mies sanoi ja väläytti häikäisevän valkoista, suoraa hammasriviään.

”Selvä. Järjestyy. Sinä taidat sitten olla sukua Ragnar Storåkerille?” Siri kysyi.

”Jep! Pitää paikkansa. Tuhlaajapoika, suvun musta lammas. Isäukko toivoo panevansa minut ruotuun. Saa nähdä, miten tässä käy”, mies hihitteli aivan kuin pelkkä ajatuskin ryhdistäytymisestä olisi posketon.

Sillä aikaa, kun Siri ja Anton panivat ison toimeksiannon yhdessä kuntoon, Adam Storåker istui urheiluautossaan ja puhui taukoamatta puhelimessa. Puolen tunnin päästä tuli valmista, ja mustan Porschen takapenkille nostettiin kolmen hengen voimin näyttävät kukkaruukut. Antonin silmät suurenivat, kun mies otti taskustaan paksun rullan viidensadan kruunun seteleitä ja maksoi käteisellä.

Porsche oli hädin tuskin ehtinyt poistua pihalta, kun Lässan kirkon kanttori Elsebeth Simonsson ilmestyi paikalle aivan kuin olisi vaivihkaa pitänyt nurkan takaa silmällä edellistä asiakasta. Elsebeth oli hoikka, varsin väritön nainen, jonka pitkät harmaat

hiukset olivat aina selkään laskeutuvalla palmikolla, ja asuna oli sävy sävyyn beige pusero, beige hame ja tukevat kävelykengät. Hän kiiruhti kasvihuoneeseen.

”Hei! Oliko tuo Porschen kuski niitä, jotka ostivat meidän kotiseutupihamme? Myittekö hänelle kukkia?” hän kysyi tirmistyneenä, aivan kuin Siri olisi syllistynyt maanpetturuuteen.

”Kyllä, me myimme hänelle kukkia. Eihän se käsittääkseni ole rikos. Ja kyllä, hän puhui illan juhlista isännän elkein”, Siri sanoi.

”Huh! Minusta juttu haiskahtaa korruptiolta ja kepulikonsteilta. Niin tai näin, menetimme kotiseutupihan vaikka taistelimme sen puolesta pitkään. Minun kirjelmäni sentään julkaistiin tänään lehdessä yleisönosastolla. Kunnanhallituksen puheenjohtajan vastauksen kera”, Elsebeth sanoi ja laski tiskille Sirin eteen Mitt i Upplands-Bro -lehden tuoreen numeron valmiiksi avattuna yleisönosaston kohdalta.

Siri veti sanomalehden lähemmäs ja silmäili Elsebethin argumentit, jotka hän tunsu hyvin. Enemmän häntä kiinnosti kunnan vastaus. Ensin ladeltiin tietenkin korulauseita, sitten asia tiivistettiin ympäripyöreästi: *Kun yksi kunnan merkittävimmistä yrittäjistä tarjoutui maksamaan kahdesta huonokuntoisesta kiinteistöstä ja vanhanaikaisesta Björknäsin leirintäalueesta summan, joka ei ole vähäpätöinen, kunta olisi toiminut vastuuttomasti, ellei se olisi hyväksynyt tarjousta. Näin Upplands-Bro saa budjettiin suuren ylimääräisen tuloerän, joka voidaan osoittaa terveydenhuollon, koulutuksen ja hoivatyön sektoreille, ja alueella vakiintuneesti toimiva yrittäjä voi luoda lisäarvoa Ådöbadetin uimarannalle. Uusi omistaja on lisäksi luvannut, että kotiseutuyhdistys saa vuokrata kiinteistöä omiin käyttötarkoituksiinsa.*

Siri ei tiennyt, mitä sanoa. Olisihan toisaalta ollut hyvä, jos tärkäläiset olisivat saaneet kotiseutupihan, mutta eikö ollut viisas veto kartuttaa kaupoilla kunnan varallisuutta? Siri ei ollut aivan varma, miksi asia oli Elsebethille niin tärkeä, mutta hänellä oli omat epäilyksensä. Eräässä Bron kansalaistalolla järjestetyssä myrskyisässä tapaamisessa Elsebeth oli päätenyt Ruben

Costerin viereen, joka oli entinen näyttelijä, nykyään menestyvä lääkäri, ja Siri oli omin silmin nähnyt Elsebethin lankeavan kuvankauniin hurmuriveikon pauloihin. Tai eihän se varmaa ollut, mutta jokin Elsebethin katseessa ja ilmeessä muuttui, kun Coster oli maisemissa. Vaikka Coster oli asunut Säbyholmissa vasta vuoden päivät, hän oli ehtinyt flirttailla useimpien tälläisten naisten kanssa, jotka mahtuivat kahdenkymmenenviiden ja kuudenkymmenen vuoden ikähaarukkaan.

Aluksi oli ollut epäselvää, minkä takia Ruben Coster ajoi niin tavattoman innokkaasti kotiseutupihaa Ådön ja Säbyholmin alueelle, mutta vähitellen Siri oli ymmärtänyt, että mies aikoi järjestää bisnesmaailman isokenkäisille näyttelijäkursseja – tai *acting*-kursseja, kuten tämä itse sanoi. Päämääränä oli tietenkin tienata rahaa mutta mahdollisesti myös luoda uusia verkostoja ja nousta yhteiskunnan askelmia pitkin parempiin piireihin. Miehen valloittava käytös Elsebethiä kohtaan kumpusi luultavasti siitä toiveesta, että naisen avulla suunnitelma toteutuisi huomattavasti halvemmilla kustannuksilla, sillä vaihtoehtona oli vuokrata huippuhienoksi remontoitu juhlatila markkinahintaan. Valitettavasti Elsebeth ei näyttänyt ymmärtävän, että koko asia kiinnosti miestä vain pelkkänä peliliikkeenä. Siri taasen tunsu Ruben Costerin riittävän hyvin arvioidakseen, oliko mies mukana koko sydämellään vai ei. Ja harmin paikka, siltä se ei nyt vaikuttanut.

”Mutta tässähän lukee, että saamme vuokrata latoa kotiseutuyhdistyksen käyttöön”, Siri sanoi.

”Tietenkin!” Elsebeth sanoi happamasti. ”Hinnoista vain ei ole puhuttu. Lähetin sähköpostia ja pyysin hinnaston näytille illan juhliissa.”

”Menet siis juhliin?” Siri kysyi yllättyneenä.

Elsebeth heilautti palmikkoaan.

”No, miksi *en* menisi? Täytyyhän kotiseutuyhdistyksen puolesta taistella vaikka viimeiseen mieheen, kuten sanonta kuuluu.”

Siri hymyili vaisusti Elsebethin lystikkäälle ilmaisulle.

TAIMITARHALLA KAIVETAAN ESIIN SUURIA SALAISUUKSIA.

Idyllisessä Säbyholmissa on taas suvi vehreimmillään, ja Siri ja Anton ahkeroivat taimitarhalla kädet mullassa. Kyläläisten iloksi heti kesäkauden alkuun saadaan kunnon juhlat, kun kulmakunnan rikkain mies kutsuu koko kylän ylellisen tapahtumatilan avajaisiin. Paikka kuitenkin jakaa mielipiteitä, ja avajaisten jälkeisenä aamuna iskee järkytys: juhliin osallistunut nuori mies löytyy kuolleena. Komea paikallispoliisi Olle työpareineen hyppää puikkoihin Siri apunaan. Samaan aikaan Anton yrittää jäljittää kadonneita vanhempiaan Tansaniassa saakka.

"Mielikuvituksellinen ja upean viihdyttävä tarina,
jota ei voi kuin ihailla."

KAPPRAKT

"Mahtavan jännittävä... Carin Hjulström on rakentanut
kerrassaan hurmaavan dekkarisarjan."

DN

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7359-4